

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/8039 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

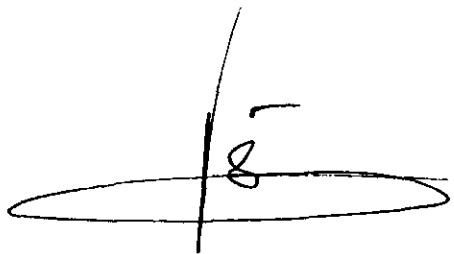
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 september 2007

361.

Verzonden: 14 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 8039

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 10 juli 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Russische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. U. Koopmans, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. van den Bos, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 19 juli 2004 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 17 januari 2006 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 13 februari 2006 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft op 20 maart 2007 een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 29 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) genoemde gronden.
- 2.3 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij

zaaknummer: AWB 06 / 8039

2

op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.

- 2.4 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser is Armeens en is een nakomeling uit een gemengd huwelijk nu zijn vader Armeens was en zijn moeder . In 1993 werden gezinnen, bestaand uit een gemengd huwelijk, vermoord. Ook de ouders van eiser zijn toen vermoord. Eiser was toen vijf jaar. Hij is toen met zijn oma van naar gegaan. In 2000 kwamen er veel mensen naar en zij herkenden eiser en zijn oma. Zij zijn opgepakt door de politie en in aparte kamers opgesloten. Eiser is toen verteld dat als hij niet weg zou gaan, hij zou worden weggejaagd of vermoord. Na 3 dagen zijn zij, na betaling door zijn oma, vrijgelaten. De politie is een aantal keren aan de deur geweest, waardoor eiser bang en ziek werd. Hij kreeg steeds blauwe plekken, net alsof hij was geslagen. Volgens de dokter werd hij door de angst ziek. Hij kreeg daarvoor medicijnen. Eiser werd ook door dorpelingen gepest, zij wisten dat eiser Azeribloed had. In 2001 is eiser aangevallen door dorpelingen en is er een scherp voorwerp in zijn been gegooid. De bureu, en hebben eiser geholpen met vluchten. Hij en zijn oma zijn door een Russische officier met een vrachtwagen naar Georgië gebracht. Eiser is met zijn oma naar gegaan en daar heeft een man genaamd hen aan een huis geholpen. Eiser en zijn oma hebben daar groente verkocht totdat zijn oma in 2003 overleed. Eiser kon niet alleen in het huisje blijven en ging in een kamertje van de garage van wonen. Eiser ging werken in de garage van . Toen de politie ontdekte dat hij in de garage werkte is hij een aantal keren opgehaald door de politie. Ook betaalde dan geld voor de vrijlating van eiser. Door de keren dat eiser werd meegenomen werd hij bang en kreeg hij weer dezelfde ziekte. Ook hiervoor kreeg hij weer medicijnen. heeft eiser uiteindelijk verteld dat eiser niet langer kon blijven, het was te gevaarlijk. vertelde dat de oma van eiser haar sieraden aan had gegeven en daarmee zou hij eiser helpen vluchten.
- 2.5 Eiser heeft geen enkel document overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas. Verweerder overweegt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten niet aan hem is toe te rekenen. Voorts gaat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uit. Derhalve wordt zijn relaas niet geloofwaardig geacht en heeft geen inhoudelijke beoordeling van het relaas plaatsgevonden. Eiser komt dan ook niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw.
- 2.6 Eiser voert hier – samengevat – het volgende tegen aan. Eiser komt in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel h, Vw. Verweerder stelt ten onrechte dat eiser toerekenbaar ongedocumenteerd is. Bovendien is het onredelijk een vijftienjarige deze bewijslast op te leggen. Het relaas van eiser is ten onrechte ongeloofwaardig geacht. Tenslotte is het bestreden besluit van verweerder onvoldoende gemotiveerd.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.7 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel

andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

- 2.8 Eiser stelt dat hij in gezien zijn leeftijd, geen identiteitsdocument hoefde te bezitten nu er pas een draagplicht bestaat pas vanaf zestien jaar. Het feit dat kinderen die naar het buitenland reizen in het bezit worden gesteld van een paspoort maakt niet dat ook kinderen die in een enclave wonen een dergelijk document krijgen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit niet inhoudt dat kinderen jonger dan zestien jaar niet in het bezit zouden kunnen worden gesteld van een identiteitskaart.
- 2.9 Nu eiser van naar Georgië is gereisd en van Georgië naar Nederland had eiser ook in het bezit van een paspoort gesteld kunnen worden.
- 2.10 Ook de stelling van eiser dat hij gezien zijn jonge leeftijd, zijn zeer geringe opleiding en de hulp van een reisagent niet toerekenbaar niet over documenten beschikt, ontslaat eiser niet van zijn verantwoordelijkheid in deze.
- 2.11 Voorts stelt verweerder dat eiser geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisroute. Hij heeft zelfs geen eenvoudige informatie over zijn reis kunnen verschaffen. Ten tijde van het vertrek van eiser uit Georgië had hij de leeftijd van vijftien jaar bereikt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, gelet op zijn leeftijd ten tijde van zijn uitreis, van eiser redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een dusdanig waarnemingsvermogen heeft ontwikkeld dat hij in staat was informatie te verstrekken omtrent eenvoudige zaken van zijn reis.
- 2.12 Gezien het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiser onvoldoende heeft aangevoerd om te kunnen concluderen dat het niet aan hem is toe te rekenen dat hij genoemde documenten niet heeft overgelegd.
- 2.13 Nu de vreemdeling toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kon overleggen, die noodzakelijk waren voor de beoordeling van de aanvraag, heeft verweerder die omstandigheid bij de waardering van de geloofwaardigheid van de verklaringen ten nadele van verzoeker bij het onderzoek naar de aanvraag kunnen betrekken.
- 2.14 Blijkens het gestelde in C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 Vc (thans C14/3 en C14/3.3 Vc) pleegt de Minister het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de vreemdeling alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Indien aan dat laatste vereiste niet wordt voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

zaaknummer: AWB 06 / 8039

4

- relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.
- 2.15 Met toepassing van de hiervoor weergegeven maatstaf is de rechtbank van oordeel dat verweerder het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk heeft hoeven achten. Hiertoe is het volgende redengevend.
- 2.16 Eiser stelt dat verweerder middels een individueel ambtsbericht de afkomst van eiser uit kan onderzoeken. Voor een dergelijk onderzoek dient verweerder over voldoende informatie te beschikken omtrent de woon- en leefomgeving van eiser. Eiser heeft enkel een, overigens verondersteld, schoolnummer, de naam van een mentor genoemd en de verklaring gegeven dat er rond veel boomgaarden zijn. Voor een onderzoek is meer gedetailleerde informatie noodzakelijk. Eiser is niet in staat een gebleken specifiekere gegevens te verstrekken en ook overigens heeft hij geen plattegrond van kunnen tekenen, iets wat hij van zijn verblijfplaats in Georgië wel kon. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen stellen dat het niet mogelijk is om op grond van deze summieri informatie een dergelijk onderzoek te doen.
- 2.17 Voorts wordt namens eiser aangevoerd dat de problemen die hij in heeft ondervonden werden veroorzaakt door een nieuwe "instroom" van personen die zijn familie kende uit Verweerder verwijst naar het algemeen ambtsbericht van Armenië van 21 juli 2004 en naar het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan van 13 juli 2004 en stelt dat de door eiser genoemde gebeurtenissen tegenstrijdig zijn met de informatie die blijkt uit deze ambtsberichten. Eiser woonde voor het uitbreken van de oorlog reeds in . Uit de ambtsberichten blijkt dat kan worden geconcludeerd dat eiser met rust werd gelaten nu mensen van gemengde afkomst geacht worden de Armeense kant in het conflict te hebben gekozen. Eiser stelt dat, op het moment dat zij binnenkwamen tot het moment van de nieuwe "instroom", onbekend was dat eiser een Azeri achtergrond had. Ook stelt eiser in de gronden van beroep dat hij nog nadere informatie zal leveren voor het feit dat het in de enclave minder rustig was dan uit het ambtsbericht zou blijken. Nu dit bij een stelling is gebleven en de algemene ambtsberichten waar verweerder zich op baseert op grond van vaste jurisprudentie worden gezien als deskundigenberichten, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet valt in te zien dat eiser vanwege zijn gemengde afkomst problemen heeft ondervonden in .
- 2.18 Met betrekking tot de nationaliteitskwestie overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder gaat er in het bestreden besluit van uit dat eiser de Armeense nationaliteit bezit of had kunnen verkrijgen. Ter zitting heeft eiser betoogd dat hij is geboren en getogen in en derhalve op Azerbeidzjaans grondgebied. Gelet op artikel 52 van de Grondwet van de Republiek Azerbeidzjan juncto artikel 11 van de Azerbeidzjaanse Wet op het Staatsburgerschap (verkrijging van het Azerbeidzjaans staatsburgerschap van rechtswege) wordt eiser als Azerbeidzjaans staatsburger aangemerkt. Voor zowel hetgeen verweerder als eiser stelt met betrekking tot de vermoedelijke nationaliteit geldt dat dit is gebaseerd op een aanname van verweerder respectievelijk eiser. Een en ander doet niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen ten aanzien van het ontbreken van documenten of het ontbreken van positieve overtuigingskracht.

zaaknummer: AWB 06 / 8039

5

- 2.19 Uit het voorgaande volgt dat verweerder terecht niet aannemelijk heeft geacht dat de aanvraag van eiser is gegrond op omstandigheden die ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, Vw een rechtsgrond voor verlening vormen.
- 2.20 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.21 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, en op 10 juli 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. R.C.G. Beentjes, griffier.

afschrift verzonden op:

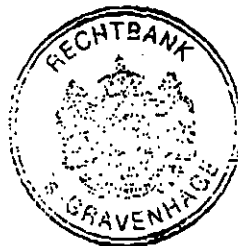
Coll: *SK*

12 JULI 2007

J.M. Janse van Mantgem

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor een sluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

ADVOCATEN

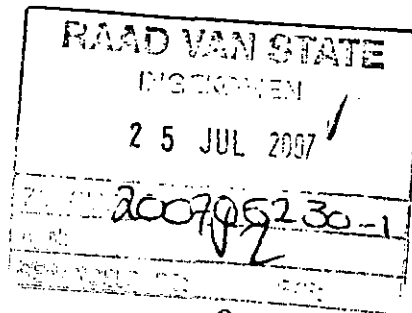
POSTBUS 5282 | 2000 GB HAARLEM

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG**Per post en per fax: 070 - 36 51 380**

Ons kenmerk: 91.610/sn

Haarlem, 25 juli 2007

Hoger beroepschrift inzake
gemachtigde Mr. U. Koopmans

appellant, domicilie kiezende te Haarlem

tegen de Staatssecretaris van Justitie,
 verweerder

Geeft te kennen :

Appellant, wonende aan de
 DS)

kiest in deze domicilie te (2011

Haarlem, aan de Kleine Houtstraat 134, ten kantore van Mr. U. Koopmans, die door appellant
 bepaaldelijk is gevolmachtigd dit (hoger) beroepschrift voor hem in te dienen;

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage
 d.d. 10 juli 2007 (in afschrift verzonden op 12 juli 2007), waarbij het door hem ingestelde beroep
 tegen de afwijzing van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde
 tijd ongegrond is verklaard;

Een afschrift van deze uitspraak treft u bijgaand aan (Productie 1);

Appellant voert de navolgende grieven aan:

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.8 dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen
 stellen dat het feit dat kinderen die naar het buitenland reizen in het bezit worden gesteld van een
 paspoort niet met zich meebrengt dat ook kinderen die in de enclave wonen een dergelijk document
 krijgen niet inhoudt dat kinderen jonger dan 16 jaar niet in het bezit zouden kunnen worden gesteld
 van een identiteitskaart.

Mr F. Fenville

Mr drs A. Hol

Mr U. Koopmans

Kleine Houtstraat 134

2011 DS Haarlem

Telefoon 023 . 53 11 061

Fax 023 . 53 25 033

Toelichting

In het kader van artikel 31, 2° lid, aanhef en onder f Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag heeft overgelegd, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Nu vaststaat dat eiser, gezien zijn leeftijd, gedurende zijn verblijf in _____ geen identiteitsdocument behoeft te bezitten omdat voor een dergelijk document pas vanaf 16 jaar een draagplicht bestaat heeft hij (tevens) aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van een identiteitsdocument niet aan hem kan worden toegerekend.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.10 dat appellant ook in het bezit van een paspoort gesteld had kunnen worden nu hij van _____ naar Georgië en van Georgië naar Nederland is gereisd.

Toelichting

De aan deze rechtsoverweging ten grondslag liggende aanname dat sprake was van legale grensoverschrijding toen appellant in 2001 naar Georgië vluchtte heeft geen feitelijke grondslag in het relaas van eiser.

Legale grensoverschrijding is niet aannemelijk gelet op het illegale verblijf van appellant en zijn oma in Georgië, hetgeen blijkt uit de diverse op- en aanhoudingen door de Georgische politie (waaruit appellant door betaling van steekpenningen moest worden vrijgekocht; zie rapport nader gehoor p. 8, laatste alinea).

Ook het feit dat appellant en zijn oma door een Russische officier in een vrachtauto naar Georgië zijn gebracht wijst niet op een legale grensoverschrijding (zie rapport eerste gehoor appellant).

Nu aannemelijk is dat appellant niet legaal in Georgië heeft verbleven is tevens niet aannemelijk dat hij niet langs legale weg vanuit Georgië naar Nederland is gereisd en derhalve in het bezit van een eigen nationaal paspoort moet zijn geweest.

Afgezien van het voorgaande is appellant in 2001 uit _____ gereisd zonder de intentie om in Nederland een asielverzoek in te dienen waardoor van hem op dat moment - nog afgezien van het feit dat hij toen slechts 13 jaar oud was - redelijkerwijs niet verwacht kon worden dat hij in het kader van een veel later in te dienen asielverzoek zijn identiteit en nationaliteit door middel van justificatoire documenten moest kunnen aantonen.

Gezien het voorgaande brengt het gegeven dat eiser tijdens zijn reizen naar Georgië en naar

Nederland in het bezit had kunnen worden gesteld van een paspoort niet met zich mee dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van dit document niet aan hem is toe te rekenen.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de stelling van appellant dat hij gezien zijn jonge leeftijd, zijn geringe opleiding en de hulp van een reisagent niet toerekenbaar over documenten beschikt hem niet ontslaat van zijn verantwoordelijk in deze.

Toelichting

Deze rechtsoverweging is onbegrijpelijk gelet op het aannemelijke gegeven dat appellant - als een door een veel oudere volwassen reisagent begeleide minderjarige - nimmer zelf enig reis- en/of identiteitsdocument in handen heeft gehad, terwijl dit gegeven hem ook niet kan worden aangerekend omdat niet kan worden ingezien hoe appellant als 15-jarige zijn reisagent de gebruikte documenten afhandig had kunnen maken ten einde deze bij zijn aanvraag in Nederland te kunnen overleggen.

In deze situatie kon appellant aan 'zijn verantwoordelijkheid in deze' geen invulling geven.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat naar haar oordeel verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, gelet op de leeftijd van appellant ten tijde van zijn uitreis, van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een dusdanig waarnemingsvermogen heeft ontwikkeld dat hij in staat was informatie te verstrekken omtrent 'eenvoudige zaken van zijn reis.'

Toelichting

Uit het relaas van appellant, zoals dat met name in het rapport van eerste gehoor is vastgelegd, blijkt dat hij - voor zover mogelijk - duidelijke verklaringen over zijn reis heeft afgelegd indien rekening wordt gehouden met zijn leeftijd, het gegeven dat appellant de instructies van de reisagent moest volgen en dat de reisagent geen vragen van de kant van appellant op prijs stelde.

De rechtbank heeft geen acht geslagen op de laatste twee omstandigheden en het beperkte perceptievermogen van een 15-jarige met nauwelijks enige opleiding.

Grief 5

Ten onrecht overweegt de rechtbank in r.o. 2.12 dat appellant onvoldoende heeft aangevoerd om te kunnen concluderen dat het niet aan hem is toe te rekenen dat hij 'genoemde' documenten niet heeft overgelegd en in r.o. 2.13 dat verweerder de omstandigheid dat appellant toerekenbaar geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kon overleggen, die noodzakelijk waren voor de beoordeling van de aanvraag, bij de waardering van de geloofwaardigheid van de verklaringen ten nadele van appellant bij het onderzoek naar zijn aanvraag heeft kunnen betrekken.

Toelichting

Uit de vorige grieven volgt dat appellant - anders dan de rechtbank stelt - voldoende heeft aangevoerd om te kunnen concluderen dat het niet aan hem is toe te rekenen dat hij niet over bedoelde documenten beschikt, zodat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren ten onrechte door verweerder ten nadele van appellant bij het onderzoek naar diens asielaanvraag is betrokken.

De rechtbank overweegt dat appellant toerekenbaar geen 'andere bescheiden' heeft overgelegd maar deze concluderende overweging volgt niet uit eerder rechtsoverwegingen van de rechtbank en is dus niet concludent.

Grief 6

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.15 (in verband met r.o. 2.14) dat nu zich een van de artikel 31, 2^e lid Vw opgesomde omstandigheden voordoet in het relaas van appellant geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen en dat van diens asielaanvraag een positieve overtuigingskracht moet uitgaan, waarbij de rechtbank - met toepassing van deze maatstaf - oordeelt dat verweerder het asielaanvraag van appellant niet aannemelijk heeft hoeven achten.

Toelichting

Uit de toelichting bij de voorgaande grieven volgt dat geen van de artikel 31, 2^e lid, Vw opgesomde omstandigheden - en met name niet het bepaalde in artikel 31, 2^e lid onder f Vw - zich in het geval van appellant voordoet zodat diens asielaanvraag voor waar dient te worden aangenomen indien appellant alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte een verscherpte beoordelingscriterium toegepast.

Grief 7

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.16 dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat het niet mogelijk is om op grond van de (summiere) informatie die door appellant is verstrekt onderzoek te doen naar de afkomst van appellant uit

Toelichting

De rechtbank is mede op grond van r.o. 2.16 van oordeel dat verweerder het asielaanvraag van appellant niet aannemelijk heeft hoeven te achten, maar miskent dat er geen verband bestaat tussen het ontbreken van onderzoeksmogelijkheden in de bedoelde zin enerzijds en het oordeel over de aannemelijkheid van het asielaanvraag van appellant anderzijds hetgeen met name door de woorden

(...) 'hiertoe is het volgende redengevend' in r.o. 2.15 wel wordt gesuggereerd.

Afgezien hiervan maken juist gegevens als het schoolnummer en de naam van de mentor, in combinatie met het gegeven dat de school gelegen is in een dorp en appellant vrij recent onderwijs op deze school heeft genoten (periode 1996-2000; rapport eerste gehoor, p.4), het wel degelijk mogelijk dat, middels een individueel ambtsbericht, de afkomst van appellant namens verweerder kan worden onderzocht.

Grief 8

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in r.o. 2.17 dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet valt in te zien dat appellant vanwege zijn gemengde afkomst problemen heeft ondervonden in waarbij de rechtbank verwijst naar de algemene ambtsberichten van 21 juli 2004 (Armenië) en 13 juli 2004 (Azerbajdzan) en verweerder volgt in diens standpunt dat uit deze ambtsberichten blijkt dat kan worden geconcludeerd dat appellant met rust werd gelaten nu personen van gemengde afkomst geacht worden de Armeense kant in het conflict te hebben gekozen.

Toelichting

Deze overweging van de rechtbank berust op een verkeerde lezing van de algemene ambtsberichten met betrekking tot Azerbajdzan. In aansluiting op de door de rechtbank aangehaalde (oudere) ambtsberichten wordt in het algemeen ambtsbericht met betrekking tot Azerbajdzan van 16 november 2005 (pagina 34) ten aanzien van nakomelingen uit een gemengd huwelijk aangegeven dat - voor zover de aangesproken bronnen bekend - deze al in woonden voordat de oorlog uitbrak. Slechts een deel van hen woont in de rest woont in dorpen. De Minister van Buitenlandse Zaken geeft in de betreffende passage aan : 'Omdat de leefgemeenschappen in hecht zijn, kent bijna iedereen in hun directe omgeving deze Azeri's.

Zij worden geacht de Armeense kant in het conflict te hebben gekozen en worden met rust gelaten.' Evident is dat met 'leefgemeenschappen' bedoeld wordt op dorpen waar de betreffende personen van gemengde afkomst altijd - althans vóór, tijdens en na de burgeroorlog - hebben gewoond en daardoor kennelijk geheel geïntegreerd zijn in de dorpsgemeenschap, door deze gemeenschap vertrouwd en met rust gelaten worden.

De aanname van de rechtbank gaat in het geval van appellant niet op, omdat appellant en zijn oma in 1993 - direct na de moord op de ouders van appellant - van de boerderij in het dorp naar het dorp zijn gevlucht, alwaar zij niet bekend waren en daarom als etnische Armeniërs door konden gaan totdat zij in 2000 door de bewoners uit hun oude dorp werden herkend (rapport nader gehoor, p.7) waarna de problemen begonnen met de aanhouding van appellant en zijn oma (zie ook rapport nader gehoor, p. 8/alinéa 3).

Derhalve kan niet geconcludeerd worden dat het gegeven dat de problemen van appellant in (in) werden veroorzaakt door een nieuwe 'instroom' van personen, die zijn familie (nog) kenden uit zich niet verdraagt met de inhoud van de algemene

ambtsberichten van (onder meer) 13 juli 2004 en 21 juli 2004.

Grief 9

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.18 dat het betoog van appellant dat hij geboren en getogen is in , derhalve op Azerbajdzaans grondgebied, hetgeen, geleet op artikel 52 van de Grondwet van de Republiek Azerbajdzan juncto artikel 11 van de Azerbajdzaanse Wet op het Staatsburgerschap met zich meebrengt dat eiser als Azerbajdzaans staatsburger wordt aangemerkt, niet afdoet aan hetgeen door de rechtbank is overwogen ten aanzien van het ontbreken van documenten of het ontbreken van positieve overtuigingskracht.

Toelichting

Beslissend in de beoordeling van de asielaanvraag van appellant en in de motivering van de beschikking van 17 januari 2006 is de aanname van verweerder dat appellant de Armeense nationaliteit bezit (zie o.m. beschikking onder 1/'onderwerp van de beschikking').

Ten aanzien van de stelling van verweerder dat het relaas van appellant geen 'positieve overtuigingskracht' toekomt wordt in het in het bestreden besluit ingelaste voornemen van 28 november 2005 (onder meer) overwogen dat niet gevolgd wordt dat appellant niet in het bezit is van de Armeense nationaliteit (voornemen p. 3/alineea 2).

Daarmee is gegeven dat de 'nationaliteitskwestie' direct gerelateerd is aan de stelling van verweerder dat het relaas geen positieve overtuigingskracht toekomt en kan de rechtbank deze kwestie niet in het midden laten door te stellen dat terzake van deze kwestie slechts sprake is van aannames van verweerder respectievelijk van appellant.

De rechtbank had derhalve dienen te beoordelen welke nationaliteit appellant heeft.

Grief 10

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.19 dat verweerder terecht niet aannemelijk heeft geacht dat de aanvraag van appellant is gegrond op omstandigheden die in gevolge artikel 29, 1^e lid, aanhef en onder a dan wel b Vw een rechtsgrond voor verlening vormen.

Toelichting

Uit de vorige grieven en de daarbij gegeven toelichten volgt dat deze rechtsoverweging rechtens onjuist is.

Grief 11

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.19 dat de rechtbank het beroep ongegrond zal verklaren en in r.o. 2.21 dat er geen grond bestaat om een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Toelichting

Uit de voorgaande grieven en de daarbij gegeven toelichtingen volgt dat de rechtbank het beroep gegrond had dienen te verklaren en verweerder had dienen te veroordelen in de door appellant gemaakte proceskosten.

Gelet op het bovenstaande verzoekt appellant u dit hoger beroep gegrond te verklaren, het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren en het onderliggende besluit van verweerder te vernietigen.

Hoogachtend,

U. Koopmans,
advocaat/gemachtigde

Producties: 1. uitspraak Rechtbank Haarlem d.d. 10 juli 2007 (Awb 06/8039)
2. beschikking d.d. 17 januari 2006
3. gronden beroepsschrift d.d. 14 maart 2006
4. voornemen d.d. 28 november 2005
5. zienswijze d.d. 12 december 2005
6. pleitmoties gemachtigde appellant zitting d.d. 29 maart 2007
Rechtbank Haarlem